

J.L. Rivero: Jak se píší sny – Příběh jedné spisovatelky

*Johana Lepee Rivero žije ve Škvorci se svým španělským manželem a třemi dětmi. Její profesní zkušenost je poměrně bohatá. Po zkušenostech s marketingem, realitami i vlastní kavárnou se dnes věnuje psaní. Od malička miluje knihy, fantasy a dobrodružství. Tuto svou vášeň promítla do prvotiny **Sága Sirany: Léčitel**. Sama sebe spíše označuje za „AUTORKU“ než za spisovatelku.*

Vystřídala jsi poměrně hodně profesí. Jak ses nakonec dostala ke psaní?

Několik jsem jich opravdu vystřídala a vždy byly ve své podstatě úplně jiné. Naposledy to byl stánek s kávou tzv. „kofi-truck“. Tam jsem působila asi 8 let, ale pak jsem prostě potřebovala změnu a rozhodla jsem se, že budu psát.

Takže teď jsi oficiálně spisovatelka?

Asi bych neřekla úplně spisovatelka, spíš bych řekla autorka. Protože pod slovem spisovatel si opravdu představím někoho, kdo to dělá celý život. A já píšu poslední 2 roky.

A jak tě napadlo, že budeš autorkou?

Odmalička jsem vášnivá čtenářka. Můj tatínek pracoval v nakladatelství Albatros (nakl. pro děti a mládež – pozn. redakce) nosil mně a mojí starší sestře spoustu knih a mně se hrozně líbilo fantasy. I když je pravda, že v 80. letech ho tady ještě moc nebylo. Když mi byly čtyři roky, táta přinesl Hobita a četl nám ho před spaním. I když je to fakt těžké čtení pro takhle malé děti, už tenkrát se mi to strašně líbilo, zdálo se mi o tom a utkvělo mi to v paměti. Když mi bylo devět, četl nám táta Pána prstenů. To se mi líbilo opravdu strašně moc. Až tak, že mezi svým desátým a dvacátým rokem, jsem to celé přečtla asi pětkrát!

To je krásné. Čtou tvoje děti?

Mám štěstí, že moje nejstarší dcerka Inés, které je teď 13, je velká čtenářka. Možná, jsme děti s manželem ovlivnili, protože jsme jim opravdu každý večer četli. Já čtu česky, manžel knížky ve španělštině, d. Ze španělských se jim nejvíce líbily knížky „Los Futbolísimos“ (Fotbaláci) a přečetl jim jich asi 15 dílů. Nejdříve jsem Inés četla knížky pro úplně malé děti. Když jí bylo asi 6, začala jsem jí číst Harryho Pottera. V té době jsme měli už i mladšího syna Alvara. Ten tomu sice moc nerozuměl, ale poslouchal a vždycky rychle usnul. Když se narodil nejmladší syn, měli jsme chvíli pauzu a nečetli jsme. Když mu byl asi rok a půl, začali jsme číst jemu. Nejvíc miluje Tlapkovou patrolu.

Zmínila jsi manžela Španěla. Jak a kde jste se seznámili?

S Marcem jsme se potkali, když jsem žila v Anglii. Na vysoké jsem na konci třetího roku přerušila studium a odjela tam jako Au-pair. Po roce jsem začala pracovat v menze na univerzitě v Poolu. On tam studoval a já jsem tam prodávala pizzu. A tak jsme se seznámili.

Proč jste zakotvili zrovna v Čechách?

Musela jsem se vrátit zpátky do Čech, abych dodělala školu. Manžel přijel se mnou a našel si tu práci. Měli jsme i ambice, že bychom bydleli ve Španělsku, já sama jsem to chtěla, než se nám narodily děti. Ale v té době vypukla světová ekonomická krize a manžel nemohl najít ve Španělsku víc jak půl roku práci, přestože mluví plynule třemi světovými jazyky.

A proč jste se rozhodli zrovna pro Škvorec?

Vychodila jsem tu základku, rodiče tady koupili dům někdy v osmdesátém devátém roce, takže jsem tu chodila do školy od druhé třídy. Cítím se tu jako místňák, starousedlík. Hodně z mých spolužáků tady taky zůstalo a kdykoliv se na ně obrátím, nabídnou mi sousedskou pomoc.

Vraťme se teď k tvému psaní. Byli kromě J.R.Tolkiena ještě nějakí další autoři, kteří tě ovlivnili?

Za svůj dosavadní život jsem toho přečetla opravdu hodně hodně moc. Na vysoké jsem třeba četla Terryho Pratchetta, Neila Gaimana. V poslední době se mi hodně líbil Anthony Ryan. Když jsem čekala třetí dítě, do čtení jsem se opět ponořila. A dokonce jsem přestala sledovat i své oblíbené seriály. Za poslední roky úplně nejvíc top autor byl Mathew Ward. Z ženských autorek se mi nejvíce líbila kniha V zajetí zimy od Naomi Novik. Čtu i české autory. V poslední době se snažím podpořit české tvůrce. Četla jsem třeba Bezčasí od Kristýny Sněgoňové a Ozvěny záhrobí od Veroniky Fiedlerové.

Pamatuješ si všechny knihy, co jsi přečetla?

Většinou si nepamatuji jména hlavních hrdinů, ale hlavní dějovou linii si pamatuju.

Vraťme se teď k tvému psaní. Kde jsi vlastně získala nápad na Ságu Sirany a jak vznikala kniha?

Už když jsem v dětství četla Hobita a Pána prstenů, snila jsem o tom, že až budu velká, napíšu knihu. To byl můj sen! Pořád jsem to měla v hlavě a když se mi narodila nejstarší dcera, řekla jsem si, že to zkusím. Napsala jsem tehdy asi 20 stran Ságy, tj. asi 12 let zpátky, ale čas prostě ještě nenazrál. Měla jsem plno práce s péčí o miminko, těžko se mi hledala slova a prostě mi

to nešlo. Vrátila jsem se ke psaní, když byly nejmladšímu Mateovi 3 roky a chystal se do školky.. Najednou se to začalo dařit. Jak hodně čtu, pomáhalo mi to ve vyjadřování a v psaní. První kniha byla hotová asi za 5 měsíců.

Jak dlouho trvá, než se kniha vydá?

Trvá to dlouho a člověk se musí ozbrojit trpělivostí. Rady jsem hledala na internetu, protože osobně jiného autora neznám. Byla to moje první zkušenost a neměla jsem s kým konzultovat ty kroky. Každopádně chytrý internet rovnou říkal, že to vždycky trvá hrozně dlouho a je strašně těžké najít někoho, kdo by tu knihu vydal. Kamarádka mi doporučila vydavatelství Euromedia. Zkusila jsem to a měla jsem obrovské štěstí, že můj rukopis přistál na stole Janě Cihelkové, které se zalíbil tzv. na první dobrou. Nicméně zrovna v daném nakladatelství končila, a i přes její doporučení knihu zamítli. Druhý den po odmítnutí jsem zavolala znovu Janě Cihelkové a její zájem trval. Myslela jsem, že budu na schůzce s ní svou knihu obhajovat. Místo toho mě čekalo velké překvapení. Jana mi už rovnou ukazovala formát, jak bude kniha vypadat, kolik bude mít stran atd. Pak jsem dlouho čekala na smlouvu. Vydání bylo plánované na duben, nakonec bylo na začátku května, takže jen s lehkým zpožděním. Kniha tedy vyšla od dopsání rukopisu asi za 12 měsíců.

Ilustrace sis vybrala sama nebo nakladatelství někoho navrhlo?

Ne, poslali mi portfolio tří ilustrátorů a já jsem si nakonec vybrala Katarinu Kratochvílovou. Moc se mi líbilo, jak dopadla obálka. I když teď občas dostávám zpětnou vazbu od recenzentů, že obálka působí dojmem, že jde o knihu pro mladší děti, a nikoliv o ucelenou sérii pro „young adult“.

Komu je kniha určena?

Byla zařazena do kategorie „young adult“, tj. 13+. (young adult je kategorie 12-18 let, nakladatelství doporučuje Léčitele čtenářům od 13let)

Je pravda, že chystáš pokračování Ságy?

Ano, v šuplíku mám sepsaný již druhý a třetí díl. Jejich vydání ale závisí na tom, jak dobře se bude stávající kniha prodávat.

Na kolik knih sis vlastně Ságu naplánovala?

Mám tři díly. Ale tu třetí mám otevřenou k dalšímu dílu. Vždycky to dělám tak, že uzavřu hlavní příběh, ale nechám si vrátka pro volné pokračování. Plánovala jsem, že bude čtyři nebo pět dílů. Teď ale píšu novou knihu, novou sérii z nového fantasy světa, abych měla

možnost rychleji vydávat. Mám už sepsanou tak čtvrtku a mám z toho dobrý pocit. Rukopis by měl být hotový na jaře.

Kde čerpáš inspiraci pro své světy? Víš už dopředu přesně, jak bude ten svět vypadat?

Ne, ten svět se mi vytváří postupně. Má to svůj vývoj, napadá mě to v průběhu psaní.

Máš nějaký psací rituál nebo oblíbeno místo, kde se ti dobře tvoří?

Mám, v pracovně. Tam se mi dobře tvoří. Nejlép se mi píše dopoledne. Děti jsou ve škole a ve školce. Jsem nejvíc tvůrčí. Ráno mám nejvíc nápadů. Večer nepíšu vůbec. Ani v noci.

Kolik zvládneš napsat stránek?

Představa je 5 stránek. Realita? Dost často třeba jedna dvě strany.

Předěláváš již napsané?

Ne, to se mi vůbec nestává. Smažu max. jednu dvě věty. Nikdy celý odstavec. Nechávám to tak, jak to napíšu. Až když je kniha hotová, upravuju stylistiku. Ale nezasahuji do děje.

Kdo je tvůj první čtenář?

Asi Inés, moje dcerka. Jí jsem četla i nahlas. Oficiální první velký čtenář byla moje máma, která mi dělá korektury.

Co bys poradila začínajícímu autorovi, který sní o tom, že by napsal a vydal knihu?

Ať to nevzdává a píše. Ať se vykašle na chyby, a přečte si to až nakonec. Jinak se může zaseknout. Co bych teď udělala jinak? Hned po podpisu smlouvy bych začala knihu propagovat na sociálních sítích. Na sítích teď sleduji současné autory a ti dělají reklamu ihned, když podepíší smlouvu. Teď už vím, že u nové ságy budu postupovat jinak.

Zjistila jsem, že existují platformy jako Bookstagram (knižní Instagram) a BookTok (knižní Tik Tok). Prezентují se tam nakladatelství, autoři, čtenáři a propagují knihy. Vypadá to, že moc lidí nečte. Ale tady na těch sociálních sítích jsem zjistila, že je spousta čtenářů. Že lidi čtou. A to je dobře.

Umí tvůj manžel česky tak dobře, aby si mohl přečíst tvou knížku?

To bohužel ne. Dělal si i intenzivní kurz češtiny, ale na přečtení knihy to bohužel nestačí.

Co bys vzkázala svým čtenářům, současným i budoucím?

Mám jen jednu prosbu. Pokud je moje kniha zaujala a líbila se jim, aby ji doporučili svým kamarádům.

Protože náš rozhovor vyjde před Vánocemi, jak je ve vaší rodině slavíte?

Když jsme v Čechách, máme české Vánoce. Pečeme cukroví. Máme salát a řízky a také hráškovou polévku, protože rodiče pocházeli z východních Čech, kde je to tradice. Manžel žil v dětství pět let ve Švédsku, proto má rád uzeného lososa, kterého jíme se švédským ovocným salátem.

Ve Španělsku sice slaví „Nochebuena“ 24.12., ale dárky dostávají až 5.1. na Tři krále. U Marcovy mámy byl vždy hodně vyzdobený byt a palmička alá vánoční stromeček. Španělé hrozně milují betlémy a všude je staví. Dárky si dávají malé, není jich moc. Ale ve Španělsku jsou Vánoce hodně o jídle. Člověk se vlastně pořád cpe.

Děkuji za rozhovor a držím palce, aby nová sága byla brzy v knihkupectvích.